

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 462/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Kmeťova 26, Košice, proti uzneseniam Mestského súdu Košice č. k. 20Er/1053/2014-208 z 31. mája 2024 a č. k. 20Er/1053/2014-169 zo 16. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami mestského súdu č. k. 20Er/1053/2014-208 a č. k. 20Er/1053/2014-169. Navrhuje zrušiť uznesenie č. k. 20Er/1053/2014-208 a uznesenie č. k. 20Er/1053/2014-169 vo výrokoch II a III a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako oprávnená v exekučnom konaní. Mestský súd uznesením č. k. 20Er/1053/2014-169 zo 16. augusta 2023 vydaným vyšším súdnym úradníkom zastavil exekúciu (výrok I). Ďalšími výrokmi uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdному exekútorovi trovy exekúcie v sume 94,61 eur (výrok II) a povinným trovy konania v sume 1 007,35 eur (výrok III). Uznesením č. k. 20Er/1053/2014-208 z 31. mája 2024 vydaným sudcom bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu zo 16. augusta 2023.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že povinní nespĺnili riadne povinnosť uloženú exekučným titulom (zloženie peňažnej sumy do súdnej úschovy), preto bol návrh na vykonanie exekúcie

podaný dôvodne a ona ako oprávnená nespôsobilá jej zastavenie. Podľa sudcu mestského súdu sťažnosť nie je dôvodná. Medzi účastníkmi konania bolo sporné, či k zloženiu sumy do súdnej úschovy došlo pred alebo po začatí exekúcie. Exekučné konanie začalo 4. februára 2014, povinný v 1. rade uhradil 21. januára 2014 na účet Okresného súdu Košice I sumu 12 680,27 eur a sumu 33 eur, pri ktorých však uviedol variabilný symbol 8146552913, čím uviedol platobné údaje uvedené v uznesení na zaplatenie súdneho poplatku, a preto bola táto platba zaevidovaná ako súdny poplatok a zaslaná príslušnému daňovému úradu. Sudca skonštatoval, že povinní v snahe rešpektovať a splniť povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím túto sumu uhradili 21. januára 2014 na účet súdu, na ktorom je vedené konanie. K zloženiu peňažnej sumy do súdnej úschovy došlo pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, teda pred začatím exekučného konania. Návrh na vykonanie exekúcie nebol podaný dôvodne. Sťažovateľkou namietaná skutočnosť, že platba bola uskutočnená pod nesprávnym variabilným symbolom, nemôže mať za následok nesplnenie peňažného záväzku povinných. Peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu je splnený pripísaním dlhu na účet veriteľa. Súd preto považoval za preukázané, že povinní zložili peňažnú sumu ešte pred začatím exekučného konania.

4. Splnenie dlhu predstavuje jednostranný právny úkon dlžníka, ktorým poskytuje veriteľovi predmet plnenia s úmyslom splniť svoju povinnosť vyplývajúcu zo záväzku alebo z iného občianskoprávneho vzťahu. Poskytnutie dlhovaného plnenia dlžníkom má za následok zánik konkrétnej povinnosti. S poukazom na § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka došlo k zániku dlhu, záväzku jeho splnením. Na tom nič nemení skutočnosť, že povinný pri zadávaní príkazu nedopatrením uviedol chybný variabilný symbol. Zaplatením sumy na účet súdu, resp. zložením do súdnej úschovy došlo k zániku záväzku ako takého, preto začatá exekúcia bola nedôvodná. Sťažovateľka mohla kontaktovať taktiež povinných bežným spôsobom komunikácie, či zložili uvedenú sumu do súdnej úschovy, a na tento účel od nich požadovať predloženie potvrdenia.

5. Sudca dal do pozornosti aj právne názory vyslovené v uznesení Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE/419/2013 z 30. apríla 2014 (o význame variabilného symbolu, povinnosti jeho vyplnenia a možnosti pripisovania zámeny číslíc zo strany povinného na jeho ťarchu s následkom nemožnosti identifikácie platby u oprávneného) a v náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1136/20 z 2. júna 2020 (o zaplatení súdneho poplatku v lehote napriek nesprávne uvedenému variabilnému symbolu pochybením sťažovateľa, a tak mylnému priradeniu súdneho poplatku k inej spisovej značke, pretože rozhodujúce je iba pripísanie sumy na účet súdu, a nie priradenie ku konkrétnej veci).

6. O trovách exekúcie povereného súdneho exekútora bolo podľa sudcu rozhodnuté v zmysle § 203 ods. 1 a § 200 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Dôvod zastavenia exekúcie možno pričítať sťažovateľke v tom rozsahu, že podala návrh na vykonanie exekúcie. Ak by návrh podaný nebol, súdnemu exekútorovi by nárok na náhradu trov exekúcie nevznikol. Povinný má nárok na náhradu trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s úspešnými námietkami proti exekúcii, ako aj v prípadoch, keď dôjde k zastaveniu exekúcie, ktoré procesne zavinil oprávnený. Pre záver o zavinení oprávneného treba zistiť, či pri náležitej opatrnosti mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. V predmetnom exekučnom konaní okresný súd uznesením č. k. 20Er/1053/2014-137 z 19. apríla 2023 námietkam povinných proti exekúcii vyhovel. Vzhľadom na právny dôvod zastavenia exekúcie vyšší súdny úradník podľa sudcu postupoval správne, keď

o náhrade trov rozhodol podľa § 200 ods. 1 tretej vety Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 a uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť trovy konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Uznesenie sudcu vykazuje znaky závažného porušovania práva na spravodlivý proces a trpí vadami v právnych záveroch, ktoré sú svojvoľné alebo neutržateľné. Vykazuje znaky nezákonnosti, nepreskúmateľnosti a nesprávnosti, narušuje rovnosť účastníkov konania, porušenie práv spočíva aj vo svojvoľnom a v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia. Priznanie náhrady trov konania povinným je nesprávne, v rozpore s princípmi Civilného sporového poriadku. Rozhodnutie je bez racionálneho základu a právne podložené podkladu. Ide o extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich civilné sporové konanie na základe nesprávnej interpretácie a aplikácie zákona.

8. Mestský súd vôbec neodôvodnil, ako sa vysporiadal so skutočnosťou, že i) sťažovateľka nemala vedomosť o úhrade sumy povinnými (ani o nesprávnom variabilnom symbole), pretože v čase po nadobudnutí vykonateľnosti exekučného titulu sa suma v súdnej úschove nenachádzala, ii) učtáreň okresného súdu nevedela nesprávne označenú platbu priradiť k súdnemu konaniu, iii) suma uhradená 22. januára 2014 bola prostredníctvom daňového úradu vrátená oprávnenej.

9. Sťažovateľka vznik trov nespôsobilá, pretože peniaze v úschove neboli a exekúcia bola v čase podania návrhu dôvodná. Nemôže obstať záver, že dlh je podľa § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka splnený po pripísaní na účet veriteľa v peňažnom ústave. Suma uhradená povinnými 22. januára 2014 bola označená nesprávnym variabilným symbolom, učtáreň ju nemohla priradiť k súdnemu konaniu a bola vrátená. V čase, keď sa sťažovateľka dopytovala na zloženie peňažnej sumy, sa táto v súdnej úschove nenachádzala, sťažovateľka sa nič iné nemohla dozvedieť. Nebola tak splnená povinnosť uložená exekučným titulom.

10. Názor mestského súdu, že sťažovateľka mohla telefonicky alebo mailom kontaktovať povinných, či zložili peňažnú sumu do súdnej úschovy, a pýtať si od nich potvrdenie, považuje sťažovateľka za nepodložený a arbitrárny, bez opory v zákone. Spravodlivo to od sťažovateľky nemožno požadovať. Opakovane sa po vykonateľnosti exekučného titulu dopytovala na zloženie sumy do súdnej úschovy a zo súdu dostala informáciu, že suma sa v úschove nenachádza a bola vrátená. Po tomto sťažovateľka podala návrh na vykonanie exekúcie, no súd sa s týmito dôkazmi nevysporiadal a nevzal túto skutočnosť do úvahy. Postupovala s náležitou starostlivosťou a neporušila žiadnu povinnosť. Súd nemal priznať náhradu trov ani jednej zo strán, ak zohľadnil snahu povinných o úhradu, a nie preniesť náhradu trov konania na sťažovateľku. Zaviazaním sťažovateľky na úhradu trov by sa poprela základná úloha náhrady trov.

11. Nemôže obstať odôvodnenie, že označenie platby nesprávnym variabilným symbolom nemôže mať za následok nesplnenie záväzku povinných. Nezohľadňuje totiž skutkové okolnosti. Nesprávne označenie platby povinnými malo následok pre konanie súdu a sťažovateľky a nemôže byť odôvodnené len poukázaním na § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uznesenie krajského súdu sp. zn. 18CoE/419/2013 z 30. apríla 2014. Sťažovateľka dáva do pozornosti názor z uznesenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sfk/121/2022 z 27. februára 2023. Taktiež nemožno stotožňovať povinnosť zaplatiť súdny poplatok súdu s povinnosťou zložiť sumu do súdnej úschovy, kde úhradu očakávala aj sťažovateľka.

12. Pochybenie nastalo na strane povinných, majú preto niest' následky začatej exekúcie a byť zaviazaní na úhradu trov. Závery mestského súdu sú neudržateľné, v rozpore s princípom spravodlivosti, sťažovateľka nemôže niest' zodpovednosť za pochybenie povinných. Záver mestského súdu nie je správny aj preto, lebo až druhá platba 14. augusta 2014 bola riadne prijatá a spôsobovala právne následky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Sťažovateľka napriek zastúpeniu advokátom nejasne formuluje predmet ústavného prieskumu, keď v návrhu petitu namieta porušenie označených práv postupom mestského súdu, hoci z odôvodnenia jasne vyplýva, že napáda uznesenie sudcu a uznesenie zo 16. augusta 2023 (ktoré označuje len číslom konania bez uvedenia dátumu ich vydania). Z celkového obsahu sťažnosti je ale zrejmé, že smeruje proti uzneseniu sudcu a uzneseniu zo 16. augusta 2023, nanajvýš aj proti postupu predchádzajúcemu ich vydaniu, ktorý však bol zavŕšený týmito rozhodnutiami, a preto ich ústavný súd považoval za predmet prieskumu a takto ich uviedol aj v záhlaví.

III.1. K porušeniu práv uznesením zo 16. augusta 2023:

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Na preskúmanie uznesenia mestského súdu zo 16. augusta 2023 vydaného vyšším súdnym úradníkom bol v konaní o sťažnosti príslušný mestský súd (obsadený sudcom), ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojich označených základných práv uznesením zo 16. augusta 2023, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením sudcu mestského súdu, ktoré považuje sťažovateľka za výsledok nesprávneho postupu, za nesprávne, nedostatočne odôvodnené, svojvoľné.

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa trov konania poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne preskúmava rozhodnutie všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Na druhej strane je aj rozhodovanie o náhrade trov integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

19. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsiacim mimo nej, pričom sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané. Z tohto postavenia mu preto zásadne neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému všeobecný súd pri rozhodovaní o náhrade trov došiel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či uznesenie sudcu mestského súdu spĺňa požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

20. Na posudzovanie ústavnej konformnosti uznesenia sudcu má vplyv aj povaha sťažnostného konania. Sťažnosť je v Civilnom sporovom poriadku koncipovaná ako procesný prostriedok nápravy, ktorým sa okrem iného sleduje aj naplnenie zásady efektívnosti, hospodárnosti, rýchlosti konania (o sťažnosti rozhoduje sudca toho istého súdu, sťažnosť nemá devolutívny účinok, je možné ňou napadnúť len vymedzenú úzku skupinu rozhodnutí, pri ktorých zákonodarca nevidel potrebu umožniť ich preskúmanie vyššou inštanciou). Sťažnosť nie je klasický opravný prostriedok (aj keď medzi sťažnosťou a opravnými prostriedkami možno badať určité spoločné črty), a preto je namieste na účely posúdenia porušenia základných práv v sťažnostnom konaní podľa Civilného sporového poriadku tolerovať menej závažné pochybenia či nedostatky spočívajúce v konaní či opomenutí porušovateľa (m. m. III. ÚS 191/2020).

21. Po oboznámení sa s uznesením sudcu, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s uznesením zo 16. augusta 2023, ústavný súd konštatuje, že mestský súd sa prijateľne vysporiadal s podstatnými námietkami uplatnenými sťažovateľkou. Námietku o nepreskúmateľnosti a absencii akéhokoľvek racionálneho a právneho základu uznesenia nepovažuje za dôvodnú, pretože sudca mestského súdu preskúmateľným spôsobom označil „zákonný podklad“ a právne dôvody svojho rozhodnutia, ktoré zrozumiteľne prepojil so skutkovými zisteniami. Podľa ústavného súdu tak naplnil požiadavku riadneho odôvodnenia svojimi odpoveďami na správne identifikované podstatné a nastolené otázky. Sudca síce stručne, ale napriek tomu výstižne odkázal na podstatné argumenty sťažovateľky, na ktoré reagoval v dostatočnom rozsahu odôvodnením, prečo ich nepovažoval za dôvodné. Odkazoval aj na judikatúru podporujúcu závery, ku ktorým dospel. Argumenty sťažovateľky neumožňujú prijať záver, že súdne konanie bolo ako celok nespravodlivé. Z vecného hľadiska išlo v zásade o posúdenie akcesorického nároku na náhradu trov konania, pri ktorej ústavný súd postupuje zdržanlivejšie (m. m. II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

22. Ústavný súd nezistil arbitrárnosť záverov mestského súdu, ktorý vychádzal z výsledkov predchádzajúcej fázy konania o námietkach proti exekúcii, v ktorej boli zistené a právoplatne posúdené okolnosti poskytnutia plnenia povinnými, z čoho mestský súd v tomto prípade (logicky časovo spätne) vyvodzoval následky pre rozhodnutie o trovách. Právny názor mestského súdu v súvislosti s posúdením okamihu splnenia peňažného dlhu nevykazuje znaky svojvôle (arbitrárnosti), je rozumne prepojený s relevantným § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ako nosný záver postačuje na vyhovie požiadavke na označenie relevantnej právnej úpravy. Z hľadiska ústavnej udržateľnosti odôvodnenia nemá absencia detailnejšej odpovede na argumenty sťažovateľky potenciál na prijatie záveru o porušení označených práv uznesením sudcu.

23. Sťažovateľka opakuje skôr uvádzané námietky a väčší význam pripisuje postupu, resp. rozhodnutiu učtarne súdu o nemožnosti priradenia platby k súdnemu konaniu a následnému administratívne postupu vrátenia sumy daňovým úradom. Prioritný význam pripisuje negatívnej odpovedi súdu na zloženie sumy do súdnej úschovy a tvrdí, že pripísaním sumy na účet súdu nedošlo k splneniu dlhu a že suma mala byť v úschove po celý čas. Na túto námietku poskytol mestský súd dostatočne zrozumiteľnú a logicky udržateľnú odpoveď tým, že posudzoval význam splnenia dlhu podľa Občianskeho zákonníka. Ústavný súd nie je v postavení opravného súdu, ktorý má v ďalšej inštancii posudzovať vhodnosť či správnosť rozhodnutia alebo právneho názoru všeobecného súdu. Sťažovateľkine námietky neindikujú zjavnú nesprávnosť prijatého záveru v intenzite umožňujúcej prijať záver o porušení označených práv. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

24. K námietke o popretí základnej úlohy náhrady trov ústavný súd uvádza, že sudca zohľadňoval aj primárne preventívnu funkciu trov konania, keď načrtnol možnosti aktívnejšej komunikácie sťažovateľky s povinnými. I keď treba prisvedčiť námietke sťažovateľky, že zákon od nej taký postup nevyžaduje, ústavný súd nepovažoval tento záver z pohľadu jeho správnosti či vhodnosti za natoľko excesívny, aby založil dôvodnosť záveru o arbitrárnosti či svojvôli.

25. Ani odkaz sťažovateľky na iné rozhodnutie všeobecného súdu nebol dostatočný pre záver o arbitrárnosti znamenajúcej porušenie označených práv. Sťažovateľka netvrdila, že by interpretácia mestského súdu bola v extrémnom nesúlade s obsahom ustálenej právnej praxe, teda že by išlo o odklon od stabilizovaného výkladu bez uvedenia dostatočných dôvodov. V prípadoch rozhodnutí o trovách exekučného konania môžu vznikáť rozdiely v aplikačnej praxi súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Neprislúcha mu zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zveruje primárne Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (jeho plénu a príslušnému kolégiu) v podobe právomoci zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, sekundárne aj krajským súdom a okresným súdom (resp. ich plénam, kolégiám, prípadne grémiám) v podobe prerokovania a vyjadrovania sa k podnetom na prijatie stanoviska k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

26. Ústavný súd má pochopenie pre pocit sťažovateľky, že výsledné rozhodnutie o trovách mohlo byť spravodlivejšie, ak by sa náhrada trov exekučného konania žiadnej zo strán nepriznala. Iné rozhodnutie mestského súdu však nemá za následok porušenie označeného základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces. Nejde o extrémny rozpor s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti alebo o také odchýlenie od znenia právneho predpisu, ktorým by dochádzalo k popretiu jeho účelu a významu.

27. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd uzatvára, že argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť uznesenia sudcu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom mestského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uznesenia sudcu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu